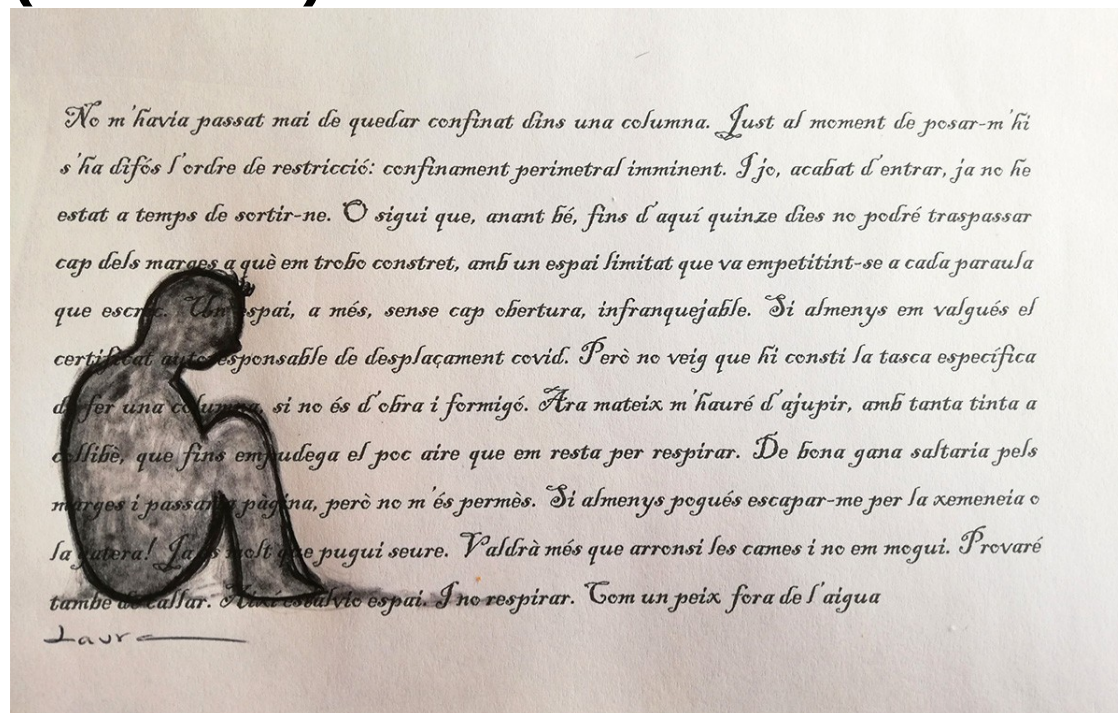

(Confinat)

Il·lustració: Laura Estrada.

No m'havia passat mai de quedar confinat dins una columna. Just al moment d'endinsar-m'hi i començar a escriure s'ha difós l'ordre de confinament perimetral imminent. I jo, acabat d'entrar-hi, ja no he estat a temps de sortir-ne. O sigui que, anant bé, fins d'aquí unes hores, o dies, no podré ultrapassar cap dels marges a què em trobo constret, reclus dins un espai limitat que va empetitint-se a cada paraula que escric. Un espai sense cap obertura, infranquejable. Si almenys em valgués el certificat d'autoresponsabilitat de desplaçament covid. Però no veig que hi consti la tasca específica de fer una columna, si no és d'obra i formigó. Ara mateix m'hauré d'ajupir, amb tanta tinta a collí, que fins empudega el poc aire que em resta per respirar. De bona gana saltaria pels marges i passaria pàgina, però no m'és permès. Si almenys pogués escapar-me per la xemeneia o la gatera! Ja és molt que pugui seure. Valdrà més que arronsi les cames i no em mogui. Provaré de callar. Així estalvio espai. I de no respirar. Així estalvio feina al personal sanitari. Ja immòbil, estic a punt de fer el salt a la nova normalitat. Finat.